

passagiers en brieven afgegeven en andere wederom opgenomen hadden was — vóór wij er aan dachten — de stralende zonneshijn in de vurige golven ondergedoken. De korte avondschemering sloop over de onmetelijke water-vlakte, even zoo zacht en stil, even zoo vredig en rein als de schoone dag die achter den donkeren horizon weggezonden was.

Een diep zwijgen, slechts verbroken door het regelmatige dreunen der machine, omgaf ons en ook ik dacht er eindelijk aan om mijne kooi op te zoeken en tevens te ontsnappen aan de zorgvuldige bewaking van den goeden Martin, die den ganschen dag als het ware op de loer gelegen had, om elk opkomend teeken van neerslachtigheid terstond met al de troostmiddelen van zijn deelnemend gemoed, op de vlucht te drijven.

Maar de zoete vergetelheid van den slaap wilde niet neerdalen op den onrustig werkenden geest. Van tijd tot tijd indommelend en dan weer wakker schrikkend, doorleefde ik nog eens de gebeurtenissen en indrukken der laatste dagen — in enkele seconden de ervaring van twaalf uren tijds.

Ik zag weer die donkere oogen, verduisterd door tranen, ik hoorde weer

de zachte, treurige stem, zich beklagen over de smart der scheiding. Intuschen ging de schroef onder mij steeds voort met hare eindelooze regelmatige dreuning, welke kadans de maat aangaf waarop alles zich bewoog of sprak, zoodat het doffe, stootende geluid de stem zelf werd die schreiend en snik-kend de woorden uitbracht: „Niet weerzien! — nooit weerzien! — nimmer weerzien!”

Daarop verzonk ik in eene onrustige sluimering, telkens weer door een half ontwaken afgebroken. Nu eens was de kooiwand tegenover mij, de wal van de benting, dan werd hij de muur van de kinderschool te Kotta-Radja, om in 't volgende oogenblik weer te veranderen in den rand van de scheepskampagne, waarachter de veeren opdoken.

Van tijd tot tijd indommelend.